

Thodoris Vorias

Θοδωρής Βοριᾶς

P O E M E

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

2005 – 2024

Traducere în limba română: Edith-Adriana Uncu

Μετάφραση στην ρουμανική γλώσσα:

Edith-Adriana Uncu

Salonic 2026

Thodoris Vorias
P O E M E 2005 - 2024
Salonic – septembrie 2026

ISBN: 978-618-87568-1-6

Editor: Theodoros Borakis

© Thodoris Vorias
E-mail: thodorisvorias@gmail.com
<http://vorias.blogspot.com>

Traducere în limba română: © Edith-Adriana Uncu
E-mail: greaca9@gmail.com

Creative Commons:

Θοδωρής Βοριάς
Ποιητική άνθολογία 2005 - 2024

Μετάφραση στήν ρουμανική γλώσσα
Edith-Adriana Uncu

Thodoris Vorias
Antologie poetică 2005 - 2024

Traducere în limba română
Edith Uncu

Περιεχόμενα - Cuprins

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Τὸ τρύπιο ταβάνι»
Din placheta în versuri „Tavanul ca o sită”

- 10 1. Ἑλλάδα τοῦ ὀνείρου
- 11 1. Grecia din vis
- 12 2. Συνθήματα
- 13 2. Lozinci
- 14 3. Μιὰ Κυριακή, ἓνα ξεφάντωμα
- 15 3. O duminică, un zaiafet
- 16 4. Ἀναρριχητῆς
- 17 4. Alpinism
- 18 5. Τὸ τρύπιο ταβάνι
- 19 5. Tavanul ca o sită
- 20 6. Ἐέφυγαν τὰ ὄνειρά μας
- 21 6. Duse ne sunt visele
- 22 7. Στὴν ἐξορία
- 23 7. În exil

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Νυχτερινὲς ἐπιπλοκεῖς»
Din placheta în versuri „Urzeli nocturne”

- 26 8. Ρωγμὲς στὴν νύχτα
- 27 8. Fante în noapte
- 28 9. Θίασος
- 29 9. Thiasos – Alai
- 30 10. Νιώθεις τοὺς τοίχους
- 31 10. Simți pereții

- 32 11. Πίσω ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιο
 33 11. În spatele Centrului Poseidon
 34 12. Ἄλλοι τὰ λένε κύματα
 35 12. Iar alții valuri le numesc
 36 13. Ἐπιδημία
 37 13. Epidemie
 38 14. Κόκκινος κύκλος
 39 14. Cerc roșu
 40 15. Δὲν ἤθελε νὰ δεῖ τὴν θάλασσα
 41 15. N-a vrut să mai privească marea
 42 16. Ἄγγελοι φονιάδες
 43 16. Îngeri ucigași
 44 17. Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι
 45 17. Când se arată luna plină

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Χαμένες ψηφίδες»
 Din placheta în versuri „Piese de mozaic răătăcite”

- 48 18. Καρφωμένος στὰ σύννεφα
 49 18. Pironit de nori
 50 19. Στίχοι ἀπὸ ἓνα ταξίδι μὲ τὸν ἥλιο
 51 19. Versuri dintr-o călătorie cu soarele
 52 20. Μὴ σπαταλήσεις ὅλα τὰ ὄνειρά σου
 53 20. Nu-ți irosi în van toate visele
 54 21. Ἀπόψε φτιάξε μιὰ πατρίδα
 55 21. Fă-ne o patrie în astă seară
 56 22. Στὸ κάστρο τοῦ Πλαταμώνα
 57 22. La castrul din Platamonas

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Στιγμὲς ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τοῦ
θανάτου»

Din placheta în versuri „Momente din repertoriul morții”

- 60 23. Δρομολόγια μὲ τὴν πανσέληνο
61 23. Trasee pe lună plină
62 24. Γλίστρησε στὴν ἄβυσσο ὁ κόσμος
63 24. Lumea a alunecat în prăpastie
64 25. Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου
65 25. Repertoriul morții

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀνιλίνες»

Din placheta în versuri “Aniline”

- 68 26. Οἱ στίχοι εἶναι σφαῖρες
[α'] Μέσα μου πόλεμος
[β'] Τὴ μέρα μικραίνεις μὲς στὸ πλῆθος
69 26. Versurile sunt gloanțe
I. În mine e război
II. În timpul zilei te micșorezi în mijlocul mulțimii
70 [γ'] Ἰδέες τυπώνονται μὲ φλόγες στοὺς δρόμους
[δ'] Κάποτε ἔγραφε ποιήματα
71 III. Ideile stau tipărite cu litere de foc pe străzi
IV. Odinioară scriai poeme
72 [ζ'] Πρὶν μ' ἐκτελέσετε
[η'] Μὲ τὰ χρόνια κύρτωσαν τὰ κλαδιά μου
73 VII. Înainte să mă executați
VIII. Cu anii care au trecut mi s-au încovoiat
ramurile

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Χαμένες ψηφίδες II»
 Din placheta în versuri „Piese de mozaic rătăcite II”

- 76 27. Εἰδικές περιστάσεις
- 77 27. Circumstanțe speciale
- 78 28. Κι οἱ ζωντανοὶ ξεχνοῦν
- 79 28. Chiar și cei vii uită
- 80 29. Ἐπιστροφὴ
- 81 29. Reîntoarcere
- 82 30. Τρέχαμε ξυπόλητοι στὶς γειτονιές
- 83 30. Cum alergam desculți prin cartiere

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Τὸ τρύπιο ταβάνι»

Din placheta în versuri
„Tavanul ca o sită”

1. Ἑλλάδα τοῦ ὀνείρου

Πῆρα τὴν πέτρα,
πῆρες τὸ ἀγέρι τῆς αὐγῆς.
Πῆρα τὸ ξερόκλαδο,
πῆρες τὴν φλόγα τοῦ μεσημεριοῦ.
Πῆρα τὴν ξεραμένη λάσπη,
πῆρες τὸ κοκκίνισμα τοῦ δειλινοῦ,
κάθισα ἐγὼ στὴν παραλία τῆς Σκοτίνας
κι ἐσὺ στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου,
νὰ ὀνειρευτοῦμε,
νὰ φτιάξουμε καινούργια Ἑλλάδα!

Κι ὀνειρευτήκαμε ὅλη τὴν νύχτα...
Κι ὀνειρευτήκαμε στὴν ξαστεριά...
Ἀκόμα ἐκείνη τὴν Ἑλλάδα ὀνειρευόμαστε!

1. Grecia din vis

Am apucat piatra
Tu-ai luat adierea aurorei.
Am apucat ramul uscat,
Tu-ai luat flacăra amiezii.
Am luat colbul zbicit,
Tu-ai luat roșeața înserării.
M-am așezat eu pe plaja din Skotina
și tu pe creștetul Olimpului,
ca să visăm,
să facem noua Grecie.

Și-am visat noaptea toată
și bolta înstelată am visat-o
și încă la Grecia aceea tot visăm!

2. Συνθήματα

Αὐτὸς ὁ τοῖχος χῶρεσε ἀπανωτὰ
 τοῦ κόσμου τὰ ἔγχρωμα συνθήματα.
 Πρῶτα ὑπῆρξε τετράδιο ἰχνογραφίας
 κι ἔπειτα λιμάνι ἔγινε ἀπάνεμο
 γιὰ ἀραγμένα ἰδανικὰ
 ποὺ μοναχὰ τοῦ ἀσπριτζῆ ἢ βούρτσα
 μπορεῖ νὰ τ' ἀπειλήσει.

Μόνο στὰ μάτια τῶν λαθραίων τοιχογράφων,
 γυαλίζουν ζωντανὰ σὲ κάθε τοῖχο
 τὰ γράμματα, τὰ σύμβολα, τὰ χρώματα,
 χωρὶς νὰ ἔχει δύναμη στὸ ξέφτισμα,
 τοῦ χρόνου καὶ τοῦ ἀσπριτζῆ ἢ βούρτσα.

2. Lozinci

Pe-acest perete-au încăput grămadă
toate lozincile-n culori ale lumii.
Prima dată a fost caiet de schițe
și-apoi a devenit un port ferit de vânt
pentru idealuri ancorate
și doar cu-a lui bidinea spoitorul
le poate-a amenința.

Doar în ochii care pictează fresce pe ascuns,
sclipesc cu viață pe fiecă perete
literele, simbolurile, culorile,
fără-a avea putere de-a le destrăma urzeala
cu-a timpului și-a spoitorului bidinea.

3. Μιὰ Κυριακή, ἓνα ξεφάντωμα

Μιὰ Κυριακή, ἓνα ξεφάντωμα τρελό,
 ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ σου, ἦταν ἡ ἀνάμνησή σου
 ἓνα ποτήρι κόκκινο κρασί.

Χρωμάτιζες τοὺς τοίχους, τὶς καρδιές μας,
 σὰν τὸ ἡλιοβασίλεμα στὸν Λευκοπύργο,
 μιὰ Κυριακή, ἓνα ξεφάντωμα τρελό.

Παράθυρο ἀνοιχτό, ὅλον τὸν κόσμο ἔβλεπα
 μὲς στὴν καρδιά σου καὶ τὸν κερνοῦσα
 ἓνα ποτήρι κόκκινο κρασί.

Ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ σου, ἦταν ἡ ἀνάμνησή σου
 τὸ πανηγύρι στὸ χωριό, ἓνας ζεῖμπέκικος,
 ἓνα στροβίλισμα στὴν πίστα.

Βάσταξε ὁ λεβέντικος χορὸς ἓνα ἡλιόγερμα,
 ἓνα ἡλιοβασίλεμα στὸν Λευκοπύργο,
 κι ὕστερα... κι ὕστερα ἦρθε ἡ Δευτέρα.

3. O duminică, un zaiafet

O duminică, un nebun zaiafet,
ți-a fost întreaga viață, iar amintirea ta era
un pahar cu vin roșu.

Ai colorat pereții, inimile noastre,
precum apusul la Lefkopyrgos,
într-o duminică, un zaiafet nebun.

Fereastră larg deschisă, vedeam întreaga lume
în inima ta și îi cinsteam pe toți
cu un pahar plin de vin roșu.

Era acolo toată viața ta, era și amintirea-ți la un loc,
o serbare câmpenească într-un sat, un dans zeibekiko
un vârtej pe pistă.

A ținut dansul vitejesc cât un apus de soare
cât ține-un scăpătat de soare la Lefkopyrgos,
și-n urmă-i...și-n urmă a venit ziua de Luni.

4. Αναρριχητής

Μὲ τ' ὄνειρο ποὺ νόμισε ἄσπρο σκοινί,
στὰ χέρια του τ' ἄδρὰ πῶς θ' ἄρπαζε, κρίμα,
ἀδύνατο ν' ἀνέβει, καὶ πῶς δηλαδὴ!

- Ἀλίμονο, στὰ χέρια σου τέτοια τριχιά
ἂν θέλεις νὰ κρατᾷς, σὰν Ἴκαρος βλέπε,
τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου ἐσένα ζητοῦν.

Ἀγχόνη γίνεται πικρή, ἄσπρη θηλιά,
μ' ἐκεῖνον νὰ σκιρτᾷ, ριγμένο σκαντάγιο,
τινάζοντας τὰ πόδια, τρελὸς χορευτής.

- Σκοινὶ γιὰ ἀναρρίχηση ψάξε ἄλλοῦ,
χορτάσαν οἱ γκρεμοὶ κι οἱ τάφοι μὲ θρήνους
καὶ ἄψυχα κουφάρια τ' ὀνείρου νεκρῶν.

4. Alpinism

Cu visul pe care-l credea albă sfoară,
cu mâinile lui mătăsoase s-o apuce, păcat,
e cu neputință să urce —și cum ar putea-așadar?

Vai, vai, în mâinile tale așa o funie-mpletită
de îndrăznești să ții, ca Icar, vezi,
hăul prăpastiei pe tine te cheamă.

Se face-amară funie a morții, ștreang alb,
cu el sărind în tresăltare ca un lest aruncat,
scuturându-și membrele, nebun dansator.

Caută funie de alpinism în alte părți,
răsună prăpăstiile și mormintele de bocete,
de leșuri fără suflete din visul morților ieșite.

5. Τὸ τρύπιο ταβάνι

Ὅποτε βρέχει στάζει ἡ σκεπή,
δὲν μέτρησα ποτὲ τὶς τρύπες.
Στάζει... πῶς ἔγινε διάτρητη!

Μέρα τὴν μέρα ἐξατμίζομαι
κι ἀναστατώνονται
τὰ ἔντομα καὶ τὰ ποντίκια
ποὺ ἀνασαίνουν τὴν ζωὴ μου
στὸ τρύπιο ταβάνι.

5. Tavanul ca o sită

De câte ori plouă picură acoperișul
iar eu nîcîcînd n-am stat să-i număr găurile.
Picură...cum de s-a ciuruit?

Zi după zi mă evapor
și se ridică tulburate
insectele și șoarecii
care-mi respiră viața
prin tavanul sfredelit.

6. Ξέφυγαν τὰ ὄνειρά μας

Ξέφυγαν τὰ ὄνειρά μας,
σκορπίστηκαν στὸν ἄνεμο.
Στοὺς δρόμους
σβήστηκαν τὰ ἴχνη μας,
ξεχάστηκαν οἱ μορφές μας,
χάθηκαν οἱ ἀφίσεις.
Πίσω δὲν ἔμεινε κανεὶς
ἢ ἔμειναν πολὺ λιγότεροι.

Ξέφυγαν τὰ ὄνειρά μας.
Τὰ παιδιά μας, δικαστές,
δὲν θὰ ἔχουνε ν' ἀκούσουνε πολλὰ,
θὰ μᾶς καταδικάσουν.

6. Duse ne sunt visele

Duse ne sunt visele,
s-au destrămat în vânt.
Pe drumuri
ni s-au șters urmele,
și chipurile uitării ne-au fost date,
s-au pierdut afișele.
În urmă nimeni n-a rămas
sau prea puțini sunt cei ce au rămas.

Duse ne sunt visele.
Copiii noștri, judecătorii,
nu vor avea prea multe de ascultat,
și ne vor osândi.

7. Στὴν ἐξορία

Πῆρες τὸν κόσμον
 νὰ τὸν ρουφήξεις μονοκόμματα
 καὶ βρέθηκες ἐξόριστος
 μ' ἓνα τσιγάρο στὸ μπαλκόνι.
 Ὅχι ἐδῶ, κάτω μονάχα,
 στοὺς δρόμους τσακίζει ἡ ἐξορία.
 Τὸ πετροβόλημα δὲν τάραξε τίς συνειδήσεις.
 Οἱ γροθιὲς σέ πόνεσαν, μεγάλωσαν τὸ τεῖχος.
 Ξεθωρίασαν οἱ ἀφίσεις, περίμενες νὰ ξεφωνίσουν,
 οὔτε τὰ συνθήματα ξεφώνισαν στὸν τοῖχο,
 καλύφθηκαν μὲ διαφημίσεις.
 Οἱ στίχοι σέ χάραξαν,
 ρυτίδα - ρυτίδα μετράω τὰ ποιήματά σου.
 Πῆρες τὰ μάτια σου,
 τὰ ἔκλεισες στὸ κουτάκι τῶν γυαλιῶν.
 Πῆρες τὰ χέρια, τὰ δίπλωσες
 μαζί μὲ τὴν σημαία στὸ συρτάρι.
 Πῆρες τ' αὐτιά σου καὶ τὰ σφράγισες,
 στὴν ἐξορία, εἶπες, δὲν χρειάζονται πολλά.

7. În exil

Ai prins în mâini lumea
ca să o sorbi dintr-o răsuflare
și te-ai trezit exilat
cu o țigară pe balcon.
Nu aici, ci doar jos,
pe drumuri, te va zdrobi exilul.
Aruncarea cu pietre n-a tulburat conștiințe.
Pumnii te-au durut și-au făcut să crească zidul.
Afișele s-au spălăcit, de-ai fi zis că încep să țipe,
nici lozincile n-au strigat de pe perete,
căci le-au acoperit reclamele.
Versurile te-au crestat,
rid cu rid îți număr poemele.
Ți-ai luat ochii
și i-ai închis într-un toc de ochelari.
Ți-ai luat mâinile, le-ai împăturit
le-ai pus bine în sertar împreună cu steagul.
Ți-ai luat urechile și le-ai sigilat,
ești exilat-ți-ai spus-nu ai nevoie de multe.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Νυχτερινὲς ἐπιπλοκὲς»

Din placheta în versuri
„Urzeli nocturne”

8. Ρωγμές στην νύχτα

Ξέρεις πώς κρύβω
ένα κομμάτι νύχτας
μέσα στην τσέπη μου.

Ἄν ὑπῆρχαν παραθύρια,
ἄστρα θὰ σεργιανούσανε
τὰ κρεμασμένα ὄνειρά μου
σ' ἓναν χάρτη.

Ἄν ὑπῆρχαν πόρτες
ἴσως ἐρχόταν κάποιος
μ' ἓνα πρόσωπο φεγγάρι,
μὲ λόγια νυχτοπούλια,
μαθημένος νὰ τραγουδάει
μὲ τὰ τριζόνια.

Ἴσως ἐρχόταν μιὰ γυναίκα
βγαλμένη ἀπὸ τ' ἀρώματα
τῆς φλαμουριάς.

Μαῦρες μορφές κρυφοκοιτάζουν
ἀπ' τὶς ρωγμές τῆς νύχτας μου.
Μὲ τὴν σιωπὴ μου ὑφαίνουν ὄνειρα.
Μὲ τὶς ἀνάσες μου ξεγεννᾶνε τὰ μυστήριά τους.
Κλέβουν τὸ ἄρωμα τοῦ ὕπνου μου
γιὰ νὰ ντυθοῦν.

8. Fante în noapte

Știi că ascund
o bucată de noapte
în buzunar.

De-ar exista ferești,
stelele mi-ar scoate la plimbare
visele atârinate
pe-o hartă de pe zid.

De-ar exista uși
poate-ar veni oareșicine
c-un chip de lună
cu vorbe paseri de noapte,
învățat să cânte
cu greierii.

Poate-ar veni o femeie
răsărită din mireasma
florilor de tei.

Negre-nfiripări trag cu coada ochiului
pe după crăpăturile nopții mele.
Cu tăcerea mea ȣes vise.
Cu suflarea-mi își moșesc tainele.
Ele îmi fură mireasma visului
ca să se-nveșmânte.

9. Θίασος

Στὶς ἔρημες καρδιές, στὰ καλντερίμια,
ἡ νύχτα περπατάει σὰν κλέφτης.

Ἀναζητάει γνώριμες μορφές τοῦ δρόμου
ποὺ ἀνάβανε πρὶν στοὺς ἔρωτές τους
καὶ τώρα στροβιλίζουν στὸ σκοτάδι
-στάχτες ποὺ τὶς σέρνει ὁ ἀέρας.

Σκιές ἀκουμπᾶνε τοὺς βρεγμένους τοίχους
κι ἡ ὥχρα ξεφλουδίζει,
περπατᾶνε στοὺς δρόμους
καὶ λασπώνονται ἀπὸ τὶς λοξές ματιές,
ψάχνουν γιὰ ἰδρωμένα κορμιά ποὺ ν' ἀχνίζουν
ἀπὸ τὶς ἐκπνοές τοῦ ἔρωτα.

Ἡ νύχτα τρίβεται πάνω στὰ κορμιά μας
-βυθισμένοι στὰ ὄνειρά μας
δὲν καταδεχόμαστε ν' ἀκούσουμε
τοὺς πλανόδιους νυχτερινούς θιάσους.

9. Thiasos – Alai

Pe inimile pustii, pe caldarâmuri,
noaptea păşeşte ca o hoată.

Caută ştiutele forme ale drumului
aprinse mai devreme-n luminile iubirii
şi care-s acum, rotinde-n întuneric,
cenuşi pe care vântul le târăşte cu el.

Umbrele-şi sprijină spatele de zidurile plouate
iar ocrul li se descojeşte,
păşesc împreună pe drumuri
şi se umplu de noroi de la căutăturile piezişe,
caută trupurile năduşite care iscă aburi
din expiraţiile dragostei.

Noaptea se hârşâie peste trupurile noastre
-noi, cei scufundaţi în vise,
nu catadicsim să ascultăm
nocturnele alaiuri ambulante.

10. Νιώθεις τούς τοίχους

Νιώθεις τούς τοίχους στο δωμάτιο
να σε κοιτάζουν με τὰ μάτια μου.

Άκοῦς τὶς γάτες
να κλαῖνε τούς ἔρημους δρόμους,
τὰ δέντρα να βγάζουν βλαστάρια.

Πολεμᾶς τὴν μοναξιά με τὸ μολύβι,
ἡ ἀνάσα μου γιατρεύει τὶς πληγές σου.

Ἄν λιποθυμήσεις
θα σε πάρω στὰ χέρια
να σ' ἀπλώσω σ' ἄλλο ποίημα.

10. Simți pereții

Simți pereții camerei
cum te privesc cu ochii mei.

Asculți pisicile de-afară
cum plâng pe străzile pustii,
copacii cum le dau lăstarii.

Singurătatea cu creionul o învingi,
iar răsuflarea mea îți lecuiește rănilor.

Dacă leșini
te voi lua pe palme
și te voi întinde pe alt poem al meu.

11. Πίσω ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιο

Τὶς νύχτες ὀδηγοῦνται ἰδρωμένοι
οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ ἔρωτα
πίσω ἀπὸ τὸ Ποσειδώνιο.

Μισόγυμνοι παραδίνονται
σὲ στεναγμούς κι ἀγκαλιάσματα,
στὰ σκοτεινὰ ἀποδυτήρια.

Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, ξεκολλᾷνε
ἀπὸ τὶς σκιὲς ἄλλες σκιὲς ποὺ τρέφονται
μὲ τὰ περισσέματα τῶν πόθων.

Μεθοῦν τὴν μοναξιά τους μὲ ψίθυρους,
μὲ κάποιο πνιχτὸ φιλί, μὲ μιὰ πνοὴ βαριά
ἢ μ' ἓνα τίναγμα τῆς ἔξαψης.

11. În spatele Centrului Poseidon

În timpul nopții sunt călăuziți plini de transpirație
ostatecii dragostei
în spatele clădirii Poseidon.

Pe jumătate goi se dedau
gemetelor și-mbrățișărilor,
în vestiarele întunecate.

În acele clipe se desprind
din umbre alte umbre care se hrănesc
din rămășițele dorințelor.

Își îmbată singurătatea cu șoapte,
cu vreun sărut înăbușit, cu o respirație grea
sau cu un zvâcnit de exaltare.

12. Ἄλλοι τὰ λένε κύματα

Ἄλλοι τὰ λένε κύματα,
μὰ κάτω ἀπ' τὸ λειψὸ φεγγάρι
σκιές ἀλωνίζουν τὴν θάλασσα.

Χτυπιοῦνται, ἀγκαλιάζονται,
γίνονται πόλεμος, ἔρωτας
καὶ πυρετὸς τῆς νύχτας.

Ξεντύνονται σκίζοντας τὰ ροῦχα τους,
ἀρπάζονται μὲ βία
κι ἀνταριάζουν.

Στριφογυρίζουν ὡς τὴν ἀμμουδιὰ
κι ἐκεῖ ἡσυχάζουν,
γίνονται βότσαλα.

Δὲν εἶναι κύματα·

κι οἱ γλάροι ἔτσι τὰ ξέρον,
ἴσως κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο...
μὰ τὴν νύχτα τὰ πράγματα ἀλλάζουν.

12. Iar alții valuri le numesc

Valuri le numesc alții,
însă sub pătrarul lunii
sunt umbre ce cutreieră marea.

Se lovesc, se-mbrățișează,
se prefac în război, dragoste
și febră nocturnă.

Se dezbracă sfâșiindu-și hainele,
se-nfurie încleștat
și se răscolesc.

Se răsucesc până spre nisip
și molcom se potolesc,
se prefac în pietre mici.

Nu sunt valuri;

și pescărușii tot așa le știu,
poate când sus pe cer e soare...
dar noaptea lucrurile se schimbă.

13. Ἐπιδημία

Στεκόμαστε σὲ λάθος μέρος,
σιγὰ σιγὰ κιτρινίζουν τὰ παπούτσια μας.

Πᾶμε πιὸ κάτω,
μπροστὰ στὴν βιτρίνα, τόση ὥρα,
ἴσως θεωρηθοῦμε κράχτες.

Βγάλε τὰ ροῦχα σου,
νὰ δεῖς, πῶς σκαρφαλώνει στὸ κορμί σου
τὸ κιτρίνισμα.
Βγάλ' τα, δὲν θὰ στὰ σκορπίσω
-τώρα εἴμαστε στὸν κόσμο.

...τὸ στῆθος σου δὲν ἔχασε τ' ὄμορφο χρῶμα του,
ἔχεις ἀκόμα κόκκινη καρδιά.

Πᾶμε πιὸ κάτω,
τὰ ὄνειρα τῆς βιτρίνας σκοτώνουν.

13. Epidemie

Stăm în partea greșită,
încet-încet ni se îngălbenesc pantofii.

Să mergem mai încolo,
hai! în fața vitrinei, atâta timp,
poate ne iau drept nadă.

Scoate-ți hainele, să vezi cum se cațără
pe trupul tău
gălbejeala.
Scoate-le, nu le voi împrăștia ici-colo,
acum că suntem în lume
le voi ține cu grijă.

...pieptul tău nu și-a pierdut nuanța frumoasă,
încă ai inima roșie.

Hai mai încolo,
visele din vitrină ne ucid.

14. Κόκκινος κύκλος

Κάθε πού βάφεις στὸν τοῖχο
 ἓναν κόκκινο κύκλο
 ξεκολλάει ἡ ὥχρα
 καὶ χύνονται τὰ χρώματα
 πού 'χανε βάψει μὲ τὰ χρόνια
 οἱ νοικάρηδες.

Ρέει ἀπὸ τὸν κύκλο ἡ γλουτολίνη
 τῆς παλιᾶς ἀφισοκόλλησης
 κι ὅλο τὸ σπέρμα
 πού γεννοῦσε τὶς ιδέες.

Προσπαθεῖς νὰ καταλάβεις
 τί παθαίνει ὁ τοῖχος

ἡ ἱστορία χύνεται συνέχεια
 στὸ πεζοδρόμιο,
 στὴν ἄσφαλτο.

14. Cerc roșu

Ca și cum te-aș vedea în fața ochilor,
schițezi cu vopsea pe perete un cerc roșu.
Ocrul se descojește,
se revarsă culorile
cu care ani în șir și-au văruiț pereții chiriașii.

Curge din cerc
glutolinul de la vechiul afiș lipit
și toată sperma
care-a dat naștere ideilor.

Cauți să înțelegi
ce i-ai făcut peretelui,

istoria se revarsă întruna
pe trotuar,
până pe-asfalt.

15. Δέν ἤθελε νὰ δεῖ τὴν θάλασσα

Αὐτὴν τὴν νύχτα
δέν τρεμοφέγγει στὸν οὐρανὸ
ἢ μοναξιά τῶν ἄστρων.
Ἄπ' τὸ πρῶι κι ὁ Λευκοπύργος
μὲς στὴν ὁμίχλη,
δέν ἤθελε νὰ δεῖ τὴν θάλασσα.

Βγῆκα γιὰ τσιγάρο
καὶ στάθηκα
δυὸ ὥρες μὲς στὸ κρύο.

Γύρω ἡσυχία·
περιοχὴ κυκλωμένη
μὲ χριστουγεννιάτικα φωτεινὰ
συρματοπλέγματα.

Ἀρραβωνιάζεται ἡ δούλη τῆς νύχτας, Ἐρημιά,
τοὺς σκόρπιους στίχους...
τοὺς βλέπεις,
μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
κι ὅλο τὸ ζαλίζουν,
τὸ μεθᾶνε
καὶ θολώνει.

15. N-a vrut să mai privească marea

În noaptea-aceasta
nu luminează tremurat pe cer
singurătatea astrilor.
De dimineață e și Lefkopyrgos
în ceață,
n-a vrut să mai privească marea.

Am ieșit la o țigară
și-am stat
două ceasuri în frig.

În jur e liniște;
întregul loc înconjurat
de luminițe de Crăciun
din instalații.

Se logodește roaba nopții Singurătatea
cu versurile răzlețe...
îi vezi,
s-au strâns în jurul Lunii celei palide
și-o năucesc,
o-mbată
și ea devine opacă.

16. Ἄγγελοι φονιάδες

Ἄγγελοι φονιάδες, τὶς νύχτες τοῦ ἔρωτα
τραβοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου
τὰ πεταμένα ροῦχα.

Γλιστρᾶνε μέσα τους,
σκοτώνουν τὶς τελευταῖες σου ἀνάσες.

Φλέγεις καὶ λιώνεις
πάνω ἀπὸ τὰ νεκρὰ σου ροῦχα.
Στάξεις στὰ μάτια πὺν σὲ κοιτάζουν
ἀπὸ τὰ μανίκια
καὶ τὰ διαρρηγμένα φερμουάρ.

16. Îngeri ucigași

Îngeri ucigași, în nopțile de iubire,
îți trag de sub picioare
hainele aruncate.

Se strecoară-alunecând în ele
și îțiucid ultimele respirații.

Arzi și te topești
peste hainele tale moarte.
Te prelingi în ochii care te privesc
din mâneci
și din fermoarele desfăcute.

17. Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι

Σὰν γεμίσει τὸ φεγγάρι, βρίσκει δρόμο
καὶ γλιστράει στὴν γῆ.

Μεσάνυχτα λούζεται στὸ ποτάμι,
χύνεται καὶ κολυμπάει στὴν θάλασσα,
κυλάει στὰ δακρυσμένα μάγουλα
τῶν κοριτσιῶν.

Στὸ σπίτι σου, ρίχνεις νερὸ στὰ скалоπάτια
ν' ἀνέβει τὸ φεγγάρι ὡς τὴν ἐξώπορτα.

Ψὲς μὲ πῆρε μαζί του
στὶς κορυφές τῶν βράχων, στὰ Μετέωρα,
νὰ σεργιανίσουμε τὴν Καλαμπάκα.

17. Când se arată luna plină

Când apare luna plină, își face drum
și se strecoară pe pământ.

La miez de noapte se scaldă-n râu,
se lasă să curgă-n mare și-apoi aici înoată,
se rostogolește pe obraji-nlăcrimați
ai fetelor.

Iar tu, acasă, arunci apă pe trepte
ca să urce luna până la intrare.

Aseară m-a luat cu ea
pe vârfurile stâncilor, la Meteora,
să hoinărim prin Kalambaka.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Χαμένες ψηφίδες»

Din placheta în versuri
„Piese de mozaic răătăcite”

18. Καρφωμένος στὰ σύννεφα

Τὸ μεσημέρι γυαλίζουν τὰ καρφωμένα σου φτερά
στὰ σύννεφα

-φεγγάρι ποὺ ξέφυγες ἀπὸ τὶς νύχτες-
κι ὅσοι μποροῦν νὰ ὀρθώνουν τὸ κεφάλι
θὰ σὲ βλέπουν.

Ἄνυπεράσπιστος στὴν βαρβαρότητα τῆς πόλης,
κατάληξες κι ἐσύ νὰ αἰωρεῖσαι
πλάι στὸν Προμηθέα.

Τὸ δειλινὸ ματώνετε τὸν οὐρανό.
Τὴν νύχτα ἀστράφτει ἡ κρυμμένη φωτιά
ἀπ' τὰ καλάμια σας
κι οἱ ἀνυποψίαστοι λένε πὼς ἔρχεται βροχή.

18. Pironit de nori

La amiază-ți strălucesc aripile pironite
de nori

-lună, tu, care-ai fugit din nopți-
și cei ce-și pot îndrepta fruntea
te vor zări.

Lipsit de apărare în barbaria orașului,
ai ajuns și tu să te legeni
alături de Prometeu.

În înserare voi pătați cu-nsângerare cerul.
Noaptea-i străfulgerată de tainicul foc
din tulpinile trestiilor voastre
iar ei, fără a bănuî, spun că vine ploaie.

19. Στίχοι από ένα ταξίδι με τὸν ἥλιο

Ξημέρωμα γαντζώθηκα στὸν ἥλιο
γιὰ νὰ πετάξω.

Ἦμειναν κολλημένα τὰ παπούτσια μου
στὴν ἄσφαλτο,
ἔκλειψα καὶ τὸ πρωινὸ τραγούδι ἀπὸ τὴν κορφὴ
μιᾶς ἀκακίας
γιατὶ στὸ χωματόδρομο τῆς γειτονιᾶς μας
παίζαμε ξυπόλητοι
κι εἶχα ἀκακίες στὴν αὐλὴ
κι ἓνα τραγούδι
ποὺ τὸ σκεπάσανε μὲ ἄχαρο μπετόν.

Ἀπὸ τὸ χθὲς ξεκόλλησα μιὰ ζωγραφιὰ
-τρία παιδιά ποὺ σχεδιάζουν στὸ χῶμα τῆς ἀλάνας
τὴν ζωὴ τους-
τὴν ἔδειξα καὶ στὰ πουλιὰ

...εἶχαμε κι ἐμεῖς φτερά
πρὶν μεγαλώσουμε.

Τὸ μεσημέρι ἔσκισα τὰ ροῦχα μου,
τὸν φόβο κι ὅλες τὶς προσωπίδες·
ἐδῶ ψηλὰ δὲν ἔχει δρόμους γιὰ νὰ ντρέπεται.
Τὸ δειλινὸ ἐλευθέρωσα τὰ ποιήματα
νὰ φτερουγίσουν πάνω ἀπὸ τὰ κύματα.

19. Versuri dintr-o călătorie cu soarele

În zori m-am aninat în soare
ca să zbor.

Pantofii mi-au rămas încleiați în asfalt,
am furat și trilul dimineții
din coama unui salcâm

Pentru că pe drumul de humă
din cartier
jucatu-ne-am desculți
și-am avut și eu salcâmi în curtea mea
și-un cântec
pe care mi l-au acoperit cu agasantul beton.

Din „ieri” am dezlipit un tablou
-trei copii care-și scrijelesc în pământul maidanului
propria viață-
am arătat-o și păsărilor

...c-am avut și noi aripi
înainte să creștem.

La amiază mi-am sfâșiat veșmintele,
spaima și toate măștile
în înalt, aici, nu-s străzi ca să apuci să te rușinezi.
La înserat poemele-am eliberat
ca să fluture din aripi sus, peste valuri.

20. Μὴν σπαταλήσεις ὅλα τὰ ὄνειρά σου

Μὴν σπαταλήσεις τὰ ὄνειρά σου
μονάχα σὲ μιὰ νύχτα.

Φύλαξε κάτι γιὰ τὴν νύχτα-φωτιά,
νά 'χεις κι ἐσὺ ν' ἀνάψεις
ἓναν δαυλὸ γιὰ τὸν δρόμο.

Φύλαξε κάτι γιὰ μιὰ νύχτα ἀπόγνωσης
-ποὺ ἡ ψυχὴ θὰ λαχταράει-
νά 'χεις νὰ στρώσεις δίπλα σου
κορμὶ καὶ πόθο,
ιδρώτα ν' ἀνταλλάξεις.

Φύλαξε κάτι γιὰ μιὰ νύχτα πόνου,
στίχους νὰ κάνεις τὰ ὄνειρα,
νά 'χεις νὰ σκάβεις μέσα στὴν καρδιά,
νὰ μὴν πνιγεῖς,
πάτο νὰ βρεῖς γιὰ νὰ πατήσεις.

Φύλαξε κάτι γιὰ τὸ τέλος.
Πρῶτα θὰ φύγει ἡ ψυχὴ,
μετὰ τὸ χούι
κι ὕστερα τ' ὄνειρο.

20. Nu-ți irosi în van toate visele

Nu-ți irosi în van toate visele
doar într-o singură noapte.

Păstrează dar și pentru noaptea-nluminată
să ai și tu cu ce s-aprinzi
un tăciune la drum.

Păstrează dar și pentru noaptea deznădejdiei
-la care sufletul îți va tânji-
să poți și tu s-așterni lângă tine
trup și patimă,
să împărtășești sudoarea.

Păstrează dar ceva și pentru noaptea de durere,
versuri să-ți faci din vise
să poți să sapi în miezul inimii
să nu te înăbuși
străfund să afli, pe el să-ți conduci pașii.

Păstrează dar ceva și pentru încheiere.
Întâi de toate se va duce spiritul,
și-apoi meteahna
și-apoi visul.

21. Ἀπόψε φτιάξε μιὰ πατρίδα

Ἀπόψε πέφτουν ὅλα τ' ἄστρα,
πέφτουν τὰ κάστρα κι οἱ σημαῖες.
Ἀπόψε μάζεψε ὅ,τι εἶναι νὰ μαζέψεις

τὶς ἀναμνήσεις
ποὺ θὰ στάξουν ἱστορία.

Σκύψε καὶ κλέψε λίγο χῶμα,
σκύψε καὶ κλέψε λίγο χρῶμα
θάλασσας κι οὐρανοῦ
-νὰ φτιάξεις μιὰ πατρίδα

σὰν παραμῦθι
νὰ μαγεύει τὰ παιδιὰ μας.

21. Fă-ne o patrie în astă seară

În seara aceasta toate-s stele căzătoare,
cad castrele și steagurile cad.

În seara aceasta strânge dară tot ce ai de strâns

amintirile
din care istorie va picura.

Apleacă-te și fură humă o fărâmă,
Apleacă-te și fură un fir de culoare
din mare și din cer
- și-ncropește din ele o patrie

ca o poveste
care să ne vrăjească copiii.

22. Στὸ κάστρο τοῦ Πλαταμώνα

Ἔξω ἀπὸ τὶς πολεμίστρες ἀκούγονται τὰ σύννεφα,
διηγοῦνται πειρατικὲς συνάξεις,
αἰωροῦνται κατακόκκινα,
καθρεφτίζουν τὸ αἶμα ποὺ εἶναι νὰ χυθεῖ.

Ἡ θάλασσα σκοτείνιασε,
ἔκλεψε τὸ χρῶμα
ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ βιγλάτορα.

Ἡ γῆ,
προτοῦ κρατήσῃ τὴν ἀνάσα της
-λίγες στιγμὲς προτοῦ τὴν μάχη-
μοσχοβολάει ρίγανη,
φωνάζει στὴν ψυχὴ τοῦ στρατιώτη
ὑπερασπίσου με!

22. La castrul din Platamonas

Afară din creneluri se-aud norii,
povestind de întâlniri între pirați,
planează greu-împurpurați,
căci oglindesc în ei sânge ce-i gata de vărsat.

Marea s-a întunecat,
furând culoarea
din a străjerului privire.

Pământul,
înainte de a-și ține respirația,
-câteva clipe până-n luptă-
împrăștie-n mireasmă măghiran,
strigând spre sufletul ostașului
apără-mă!

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Στιγμές ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου»

Din placheta în versuri
„Momente din repertoriul morții”

23. Δρομολόγια με την πανσέληνο

Βλέπεις εκείνον με τὸ πιστόλι;
Θέλει νὰ πεθάνει.
Ψάχνει στὶς τσέπες του γιὰ σφαῖρες
λὲς καὶ ψάχνει γι' ἀναπτήρα.

Βλέπεις τὸν ἄλλον;
Βάζει τὸ χέρι του στὴν μέσα τσέπη τοῦ μπουφάν
καὶ τραβάει τὴν καρδιά του.
Τὴν κοιτάζει προσεχτικὰ στὸ φεγγαρόφωτο,
τὴν παραδίνει στὸν ἀστυφύλακα
γιὰ νὰ ἐξακριβώσει τὰ στοιχεῖα.

23. Trasee pe lună plină

Vezi individul cu pistolul?

Vrea să moară.

Se caută în buzunare după gloanțe
de-ai zice că își caută bricheta.

Pe celălalt îl vezi?

Își pune mâna în buzunarul gecii
și trage-afară inima.

O privește cu atenție în lumina lunii,
i-o predă polițistului
ca să-i verifice datele.

24. Γλίστρησε στην άβυσσο ό κόσμος

Γλίστρησε στην άβυσσο ό κόσμος
κι ό ήλιος δέν μπόρεσε νά τόν γλιτώσει.

Τò περιστέρι έφερε
ένα κουρέλι σκοταδιοῦ
κι ενός μωροῦ τò κλάμα.

24. Lumea a alunecat în prăpastie

A alunecat în prăpastie lumea
și soarele n-a apucat s-o mai salveze.

Porumbelul a adus
o fâșie de-ntuneric
și un plânset de sugar.

25. Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου

Κάθε ἐποχὴ ὁ θάνατος
ἔχει τὸ δικό του ρεπερτόριο.

Εἶναι κι οἱ φιλόμουσοι,
ποὺ ξεχωρίζουν τὴν μουσικὴ τῆς κάθε σφαίρας.
Ποὺ ξεχωρίζουν τὸ μοναδικὸ ἐμβατήριο
τοῦ δικοῦ τους θανάτου
μέσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες, πιστὲς
στὸν στόχο τους βολίδες.

Εἶναι κι οἱ ἄλλοι ποὺ ἀναστενάζουν,
ἀνασφαλεῖς γιὰ τὴν ζωὴ τους,
ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὶς δειλές,
τὶς ἄστοχες σφαῖρες,
ἐκεῖνες ποὺ προτίμησαν νὰ ἐξοστρακιστοῦν
πάνω στὸ ἄψυχο μπετόν,
ἐκεῖνες τὶς παράφωνες
σφαῖρες τοῦ οἴκτου.

25. Repertoriul morții

În fiecare anotimp moartea
are propriul repertoriu.

Sunt chiar și melomani,
care deslușesc muzica fiecărui glonț.
Care disting unicul marș funebru
al propriei lor morți
în miile de proiectile
fidele țintei.

Sunt chiar și unii care oftează,
cu firul vieții în nesiguranță,
captivi ai gloanțelor lașe,
care n-au lovit la țintă,
cele care-au preferat să ricoșeze
pe asfaltul fără de viață,
gloanțele acelea
disonante ale milei.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Ἀνιλίνες»

Din placheta în versuri
“Aniline”

26. Οἱ στίχοι εἶναι σφαῖρες

[α']

Μέσα μου πόλεμος,
οἱ ποταμοὶ δακρύων
καὶ ἡ ψυχὴ πάνω στ' ἁμόνι
μέχρι νὰ μάθει
ν' ἀντέχει στὸ σφυρί.

[β']

Τὴν μέρα μικραίνεις μὲς στὸ πλῆθος,
μαραίνεσαι καὶ χάνεσαι στὸν δρόμο
μὲ βλέμμα χαμηλό.
Τὴν νύχτα πυρώνει τὸ μολύβι-
ντύνεσαι μαχητῆς, ἀνήμερος ἀγέρας,
πού 'χει ραμμένη στὴν σημαία του
ὀλάκερη πατρίδα ἀπὸ ποιήματα.

26. Versul e un glonț

I.

În mine e război,
râuri de lacrimi
și suflet întins pe nicovală
până să-nvețe
să reziste ciocanului.

II.

În timpul zilei te micșorezi în mijlocul mulțimii,
te ofilești, pierzându-te pe drum
cu privirea plecată.
În timpul nopții te arde creionul-
te îmbraci ca un luptător, aidoma unui vânt neîmblânzit,
care duce pe steag o întreagă patrie
cusută din poeme.

[γ']

Ἰδέες τυπώνονται μὲ φλόγες
 στοὺς δρόμους,
 σπαθιά σκίζουν τὴν μέρα,
 λόγια σφυριὰ
 τὴν καρφώνουν στὸν σταυρό.

[δ']

Κάποτε ἔγραφες ποιήματα
 κι οὔτε θυμᾶσαι ποῦ τὰ ἔκρυψες.
 Μὰ οἱ στίχοι εἶναι σφαῖρες,
 τὶς ξεχνᾷς ὅταν γυρίσεις στὴν ρουτίνα
 τῆς εἰρήνης·
 ξεδιπλώνεις κάποιο ροῦχο
 καὶ ξεφεύγουν στὸ πάτωμα,
 κοιτάζεις τὴν καρδιά σου
 καὶ καρφώνονται στὰ μάτια σου.

Τὶς νύχτες οἱ σφαῖρες
 τρυπώνουν στὰ ὄνειρά σου
 κι ὅταν δακρύζεις,
 ὀπλίζει μέσα σου
 τὸ ποίημα ἐτοιμοπόλεμο.

III.

Ideile stau tipărite cu litere de foc
pe străzi,
săbiile străpung ziua,
iar cuvintele ca niște lovituri de ciocan
o pironesc pe cruce.

IV.

Odinioară scriai poeme
și nici măcar nu-ți aminteai unde le-ai ascuns.
Dar versurile-s gloanțe,
și uiți de ele când te întorci la rutina
păcii;
despățurești o haină oarecare
și ajung pe podea,
îți privești inima
și ți se pironesc în ochi.

Noaptea gloanțele
îți sfredelesc visele
și, când lăcrimezi,
ți se înarmează în suflet
poemul gata de război.

[ζ']

Πρὶν μ' ἐκτελέσετε
 μὲ κοιτάζατε στὰ μάτια.
 Περιμένατε ἓνα νεῦμα μου
 ἀνεπαίσθητο.

Εἴχατε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰν ἔγκριση.
 Μ' ἓνα μονάχα νεῦμα
 τοῦ μελλοθάνατου
 ἡσυχάζει ἢ συνείδηση τοῦ θύτη.

[η']

Μὲ τὰ χρόνια κύρτωσαν τὰ κλαδιά μου·
 φοβᾶμαι μὴν ἔρθει μιὰ μέρα
 ποὺ θὰ τὰ φτάνουν πιά,
 γιὰ νὰ κρεμάσουν
 ἡττημένους στρατιῶτες.

Φοβᾶμαι τὰ γράμματα
 στὶς τσέπες τῶν κρεμασμένων,
 τὶς νύχτες οἱ λέξεις θὰ ὠρύονται,
 θὰ ἀλυχτοῦν χαροκαμένες Ἑρινύες.

VII.

Înainte să mă executați
m-ați privit în ochi.
Așteptați un semn
imperceptibil.

Aveați nevoie de o aprobare.
La un singur semn
al condamnatului la moarte
se liniștește conștiința celui ce l-a sacrificat.

VIII.

Cu anii care au trecut mi s-au încovoiat ramurile;
mă tem să nu cumva să vină ziua
când vor ajunge să le-apuce,
ca să atârne-n ele
soldați învinși.

Mă tem de literele
din buzunarele celor spânzurați,
noaptea cuvintele se vor tângui,
vor schelălăi cernitele Erinii.

Ἀπὸ τὴν ποιητικὴ συλλογὴ
«Χαμένες ψηφίδες II»

Din placheta în versuri
„Piese de mozaic răătăcite II”

27. Ειδικές περιστάσεις

Πότε πότε χρειάζεται
 νὰ σταματᾶμε νὰ γράφουμε,
 ν' ἀφήνουμε τὸν δρόμο
 νὰ γίνει δρόμος.

Χρειάζεται ν' ἀγγίζουμε
 καὶ τὴν καθημερινότητα,
 οἱ ἀγκίδες τῆς
 νὰ ματώνουν τὰ δάχτυλά μας.

Φοβᾶμαι τὶς συμφορὲς
 ὅταν βρίσκουν τοὺς ποιητὲς
 μὲ τὸ μολύβι τους
 ἀνάμεσα στοὺς στίχους
 τὴν ὥρα ποὺ ὁ δρόμος
 παίρνει φωτιά.

Φοβᾶμαι τὶς συμφορὲς,
 ἀπαιτοῦν ἀπόλυτη ἀφοσίωση.

27. Circumstanțe speciale

Din când în când mai e nevoie
să ne oprim din scris,
să lăsăm drumul
să fie drum.

E nevoie să atingem
și cotidianul,
așchiile lui
să ne însângereze degetele.

Mă tem de dezastre
când îi găsesc pe poeți
cu creionul lor
printre versuri
în momentul în care drumul
ia foc.

Mă tem de dezastre,
necesită o dăruire absolută.

28. Κι οί ζωντανοί ξεχνοῦν

Και νά ποῦ κάποτε οἱ νεκροὶ θυμοῦνται
κι ἔρχονται

πεταλοῦδες τῆς νύχτας

γύρω ἀπὸ τὴν λάμπα

κι ἔρχονται στὰ ὄνειρα,

στ' ἀνοιχτὰ παράθυρα

ὅταν ὁ ἀέρας μετατοπίζει τὴν κουρτίνα.

Και νά ποῦ οἱ ζωντανοὶ ξεχνοῦν
ψελλίζουν

γαμῶ τὴν ἀγανάκτηση

κι ἀδειάζουν τὸ μυαλό τους

στὴν λεκάνη μὲ τ' ἀπόνερα.

Ἡ ἄνοια, ἡ ἄνοιά σου τόσα χρόνια
μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴν χροιά τῆς φωνῆς σου.

Μονάχα κάποιες λέξεις σου ἐπαρχιώτικες

προφέρω γιὰ νὰ θυμᾶμαι τὰ λόγια σου

ἄράν' τ' ἄράν'

ἀλάκ μπουλάκ

ἀντίδερο.

Ἡ ἄνοιά σου ἄρχισε

νὰ κατατρώει καὶ τὰ ὄνειρά μου

κι ἐκεῖ ἀμίλητη ἔρχεσαι.

28. Chiar și cei vii uită

Și uite că uneori morții-și amintesc
 și se apropie
 ca fluturii de noapte
 atrași de bec
 și se arată în vise,
 în fața ferestrelor deschise
 când vântul mișcă din loc perdeaua.

Și iată că cei vii uită
 bâiguind
 „lua-o-ar dracu de supărare”
 și-apoi își golesc mintea
 în vasul de la WC.

Demența, demența ta în toți anii aceștia
 m-a făcut să-ți uit inflexiunile vocii.
 Numai câteva cuvinte provinciale
 rostesc ca să-mi amintesc de cuvintele tale
 blestem blestemat
 alandala
 anafură.

Demența ta a început
 să-mi roadă visele
 până și-n ele te arăți fără a rosti o vorbă.

29. Ἐπιστροφή

Ἀπόψε ἀντὶ γιὰ τὸ φεγγάρι
ἀναψα τὸ παλιὸ καντήλι τοῦ πατρικοῦ.

Τὰ τριζόνια ψιθύριζαν ἓνα κλάμα βουβὸ
σὰν τῆς μάνας
τὶς νύχτες ποὺ δὲν ἤξερε τί κάνω
καὶ ποὺ βρίσκομαι.

Ἄνοιξα τὴν ἐξώπορτα καὶ ξέφυγε τὸ ἀγόρι
μὲ τὰ ξύλινα σπαθιά.

Ὡρες ὥρες ἢ νύχτα δὲν περνᾷ
χτυπάει ἄγρια ὁ σφυγμός της,
πονάει
ὅπως σκίζεις τὴν ψυχὴ
γιὰ νὰ ξεθάψεις τὴν ζωὴ σου
ὅπως ξαναγυρνᾷς ἡττημένος
τσαλακωμένος πιά
κι ἀποζητᾷς τὴν ἀνθρωπιά.

29. Reîntoarcere

În seara aceasta în loc de lună
am aprins candela veche din casa părintească.

Greierii îngaimă un plâns muțesc
precum al mamei
în nopțile când nu știa ce fac
și pe-unde mă găsesc.

Am deschis ușa de la intrare și a plecat băiatul
cu săbii de lemn.

Uneori noaptea nu trece pur și simplu,
ci pulsul ei lovește cu sălbăticie
doare
ca atunci când îți sfâșii sufletul
ca să-ți dezgropi viața
când te reîntorci înfrânt
cu totul șifonat
și cauți omenia.

30. Τρέχαμε ξυπόλητοι στὶς γειτονιές

Τρέχαμε ξυπόλητοι στὸν χωματόδρομο
κυνηγιόμασταν μὲ τὰ γυφτάκια.

Πηδοῦσα μὲ φόρα πάνω ἀπὸ τὰ καλοκαίρια
καὶ καψάλιζα τὰ πόδια μου.

Γυαλιὰ καὶ χαλίκια,
σπασμένα πετρωμένα δάχτυλα τοῦ δρόμου
μὲ ματώνανε.

ῥΕλεγε: «...μέχρι νὰ μεγαλώσεις θὰ περάσει...»

ῥΕλεγε: «...θὰ συνηθίσεις τὴν φωτιά...»

Ἀκόμα κοιτάζω χαμηλὰ ὅταν βαδίζω,
τῆς παιδικότητος τὰ λείψανα στοιχειώνουν.

Ἀναστενάρης δὲν ἔγινε ἐντέλει.

30. Cum alergam desculți prin cartiere

Alegam desculți pe drumeagul de pământ
jucându-ne de-a prinselea cu țigănușii.

Îmi luam avânt să sar pe deasupra verilor
și îmi pârleam picioarele.
Sticlă și pietriș,
iar degete împietrite ale străzii făcute cioburi
îmi dădeau sângele.

Iar tu-mi spuneai: „...până te faci mare o să treacă...”
Spuneai: „...o să te deprinzi cu focul...”

Încă mai privesc în jos când pășesc,
mă bântuie moaștele copilăriei.

N-am învățat să merg pe cărbuni încinși până la urmă.

Thodoris Vorias s-a născut în 1970 la Salonic, iar din 1992 trăiește în Kalamaria. Își găsește refugiul zilnic în poezie și se pare că efectele sunt benefice: a publicat 7 plachete de versuri printre care se numără și câteva care au stat la baza selecțiilor din volumul de față «Το τρύπιο ταβάνι» („Tavanul ca o sită”) [2005], «Νυχτερινές έπιπλοκές» („Urzeli nocturne”) [2008], «Πυγολαμπίδες» („Licurici”) [2011], «Χαμένες ψηφίδες» („Piese de mozaic rătăcite”) [2012], «Στιγμές από τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου» („Momente din repertoriul morții”) [2018], «Ανιλίνες» („Aniline” (Materii prime pentru poezie)) [2021], «Χαμένες ψηφίδες II» („Piese rătăcite de mozaic II”) [2024].

Poeemele sale au fost traduse în limbile engleză, polonă, română și spaniolă. Deține de asemenea o revistă electronică și un website personal (<http://vorias.blogspot.com>).

Totodată, poeme scrise de Thodoris Vorias au mai fost publicate în revistele *Nea Efthyni*, *Planodion*, *Bilieto*, *Rogmes*, *Endochora*, *Synchroni Skepsi*, *Nea Skepsi*, precum și în *Steua Dobrogei și Mișcarea literară*.

Edith-Adriana Uncu s-a născut în Tulcea, România, în 1980. Este licențiată în limbi clasice și doctor în filologie. Pasionată de poezie, pe care o traduce de fiecare dată cu plăcere, Edith Uncu este din anul 2005 traducătoare de literatură greacă și, de curând, editor de carte.

ISBN 978-618-87568-1-6